

потреблявасе за чѣжды рѣчи, н. п. φιλοσόφης, φιλοφείη, φараώνης, φάριςς, и ὄνδ не страда нищо въ произношеніе то.

Χ, χ, χι. и ὄнδ се произноси като славѣнско то Χ, χαῖρε, χρισός. и то не страда нищо. За двоѣ-ко то негово произношеніе предз самогласни те и дѣфтонги те, зрѣ въ Γάμμα та.

Ψ, ψ, ψι. и τό се произноси като пс (иῆι πσ) и въ славѣнска рѣчь не сѣ нахожда и ὄнδ, но оу-потреблявасе за чѣжды рѣчи, н. п. ψαλόμης, ψαλ-тѣръ, самψώνης, λαμψάκης, и то не страда нищо.

Ω, ω, ὠμέγα. и τό се произноси като славѣн. ω. (иῆι негово то произношеніе се ѡпредѣлава въ стѣхотвореніе то) ὦμος, ὄμως, πῶς. и ὄнδ не страда нищо. (*)

Тѣка принадлежѣ и произношеніе то на-дѣфтонги те (сир. на-двоегласни те.)

Двоегласни те макаръ се и говоратъ двоегла-сни, не произносагсе ѡбаче съ двѣ гласа, но съ ѣ-динъ, като прѣсти те самогласни, а вѣкатсе дво-

(*) назначѣ во ѡбще, зашѣ оу̀сѣдѣвлѣми те согласни а̀ко и да не страдатъ нищо когѣто се сѣсѣдѣвлѣкатъ, по вѣдшеи чѣсти ѡбаче, произносагсе като ѣдинственни, а не като сѣдѣви, н. п. ἀλλὰ като ἀλλᾶ, πολλὰ като πολᾶ, ὑράμμα като ὑράμα, σάββατον като σάβα-τον, ἐπίρρημα като ἐπίρημα, ὑλῶσσα като ὑλῶ-σα и прѣчаа.